

на една толкова нѣжна възраст, което трѣбваше непрѣменно да тури въ тѣзи буйна и горда душа зачатъкъ на гнѣвливи и бунтовни чувства, които по послѣ намѣрихъ згоденъ случай да избухнатъ. Това което по добръ доказва несправедливостта и заслѣпението на бащата е, че на всякъдѣ гдѣто Мирабо прѣзъ младостта си срѣщаше незаинтересувани сѣдици се обичаше и уважаваше; всички ония които бѣхъ опрѣдѣлени като негови поправители и вардаци ставашъ му приятели и привърженници; даже и чича му, рицарътъ Мирабо, по младъ синъ на семейството и подложенъ на владичесството на по старий си братъ, не можѣ да се стѣрни да не вземе страната на плѣмянникътъ си и да го не брани прѣдъ бесчувствении баща. Но бащата, койго виждаше въ погрѣшкитѣ на дѣтинството и младостта му прѣстжления достойни за единъ кръвопиецъ, мислѣше отпослѣ че раскаянието, смиренieto, послушността на синътъ му бѣхъ само лицемѣрие, като че ли лицемѣрието не бѣше послѣдний порокъ, за койго буйната природа на Мирабо бѣше способна. Така се обясняватъ прѣдъ очитѣ мл нередовноститѣ на Мирабо, неговитѣ погрѣшки, пороцитѣ му, съ една рѣчь, цѣлата история на тая велика пропаднагла душа, защото дѣтинството и младостта му сѣ били лишени отъ една благоразумна майчина любовь.

Трѣбва, прочѣе, да има въ семейството единъ по слабъ, по състрадателенъ и по присрастенъ закрильникъ на дѣтето отъ колкото самий баща: тѣзи роля принадлежи на майката. Отъ една страна, тя прѣдста-